

PETER MORRENS (BE)

°1965 Lier

Z.T., 2018

Touw, ijzerdraad, hout, grafiet

POINT BLANK PRESS (XL), 2018

Karton, hout, foam board, zwarte gesso.

POINT BLANK PRESS (REPRO)/SAFE CRASH, 2018

Kaartencarrousel, lakverf, postkaarten.

courtesy Kristof De Clercq Gallery, Gent

Ik wandel in Ninove op een bloedhete zomerdag voorbij wat een filmdecor lijkt: een klein, opgehitst groepje mensen verzamelt aan een volkscafé waar een herdershond, roerloos op zijn zij liggend, uit een kleine plastic bench wordt getrokken, zijn bek gedeeltelijk opengesperd.

Een dikke vrouw pletst bruut een flesje water in zijn muil, een man begint als een gek op de hond te duwen en er ontstaat een ongemakkelijk stemmende spanning tussen de aanwezigen. De hond blijft roerloos liggen en heeft zijn laatste adem al uitgeblazen. Een knielende man zegt met een klagende stem : 'ja het is mijn hond, ik ben hem vergeten.'

Ik ben aangetrokken door het tafereel, maar voel tegelijkertijd een grote schaamte om naar dit huiveringwekkend tafereel te blijven kijken en wandel verder. Het beeld zal me de volgende maand blijven achtervolgen, tezamen met enkele andere beelden die deze zomer mijn leven een andere wending gaven. Ik vermoed dat dit iets te maken heeft met mijn werk in het oude RTT-gebouw, 246 stappen verderop, maar zeker ben ik niet.

'We moeten de afstand tussen ons slechts als leed van voorbijgaande aard zien'
(Dood meisje, Geerten Meijnsing)

'In ieder geval heb ik altijd diezelfde vreemde, gemengde gevoelens van angst en medelijden gehad voor alles wat behoort tot de 'gemengde berichten', die alledaagse vorm van het noodlot.'
(Michel Leiris, Arena)

PETER MORRENS (BE)

°1965 Lier

Z.T., 2018

Kamer, hout, karton, zwarte gesso.

courtesy Kristof De Clercq Gallery, Gent

Ik wandel in Ninove op een bloedhete zomerdag voorbij wat een filmdecor lijkt: een klein, opgehitst groepje mensen verzamelt aan een volkscafé waar een herdershond, roerloos op zijn zij liggend, uit een kleine plasticen bench wordt getrokken, zijn bek gedeeltelijk opengesperd.

Een dikke vrouw pletst bruut een flesje water in zijn muil, een man begint als een gek op de hond te duwen en er ontstaat een ongemakkelijk stemmende spanning tussen de aanwezigen. De hond blijft roerloos liggen en heeft zijn laatste adem al uitgeblazen. Een knielende man zegt met een klagende stem : 'ja het is mijn hond, ik ben hem vergeten.'

Ik ben aangetrokken door het tafereel, maar voel tegelijkertijd een grote schaamte om naar dit huiveringwekkend tafereel te blijven kijken en wandel verder. Het beeld zal me de volgende maand blijven achtervolgen, tezamen met enkele andere beelden die deze zomer mijn leven een andere wending gaven. Ik vermoed dat dit iets te maken heeft met mijn werk in het oude RTT-gebouw, 246 stappen verderop, maar zeker ben ik niet.

'We moeten de afstand tussen ons slechts als leed van voorbijgaande aard zien'
(Dood meisje, Geerten Meijnsing)

'In ieder geval heb ik altijd diezelfde vreemde, gemengde gevoelens van angst en medelijden gehad voor alles wat behoort tot de 'gemengde berichten', die alledaagse vorm van het noodlot.'
(Michel Leiris, Arena)